

Globální moc a globální vláda

První část:

Evolve a revoluce systému centrálního bankovníctví

Aug 24 2009

Lidstvo je na pokraji vstupu do nejbouřlivějšího období v naší historii. Vyhlídky na globální krizi, dříve nevídanou; skutečně globální válku, v měřítku dříve nepředstavitelném; společenský kolaps, pro který země světa budují totalitní policejní státy, aby mohly kontrolovat populaci, se zvyšují každým dnem. Přední světoví předpovědatelé trendů bijí na poplach ohledně ekonomické krize, války, návratu fašismu a totální reorganizace společnosti. Ačkoliv je krize, pozorujeme reorganizaci globální politické ekonomie a transformaci kapitalismu na totalitní světovou vládu. Kapitalismus v celé své historii nezůstal stejný; vždy se měnil a měnit se bude. Jeho změny jsou vysvětlovány a analyzovány prostřednictvím teorie politické ekonomie, jak mainstreamové, tak kritické. Změny se odehrávají během let, desetiletí a staletí. Příští fáze kapitalismu je taková, kde se svět posune do státem kontrolovaného ekonomického systému totalitního kapitalismu, v mnohém podobnému čínskému.

Globální politická ekonomie samotná je reorganizována do struktury světové vlády, představující jedno centrum globální moci, kde je socio-politicko-ekonomická moc světa centralizována v jedné instituci. To není konspirační teorie; to je realita. Ani to není problematika omezená pouze na sféru „internetových konspiračních teoretiků“, ale ve skutečnosti má koncept světové vlády původ v kapitalismu a rozvíjí se v celé jeho historii a historii globální politické ekonomie. Oficiální a kritické politicko-ekonomická teorie se konceptem světové vlády zabývaly staletí.

Nápad světové vlády má stejně dlouhou historii, jak dlouho jsou síly, které tlačí svět do takové struktury, propleteny s historií moderní světové politické ekonomie samotné. Účelem této zprávy je prozkoumat historii globální politické ekonomie, krok za krokem formující světovou vládu, jak v teorii, tak v praxi.

Jak jsme se sem dostali a kam jdeme?

Proč studovat teorii?

Ve vědecké sféře politické vědy, obzvláště na poli globální politické ekonomie (GPE) je klíčovým pochopit různé teoretické pohledy politické ekonomie, abychom pochopili skutky a směry v rámci globální politické ekonomie, a to, jak kapitalismus byl a nadále je reorganizován a měněn. Teorie poskytuje základy, na základě kterých jsou aktéři pochopitelní a skutky prováděné. Jak kdysi řekl politický ekonom Robert Cox: „Teorie je vždy pro někoho a pro některé účely.“ Je důležité pochopit a zanalyzovat teoretické sklony těch, kdo provádí změny v globální politické ekonomii, abychom pochopili prováděné změny, obzvláště teoretické základy světové vlády. Stejně tak je důležité kriticky zkoumat teorii z hlediska, jak a proč je světová vláda konstruována.

Merkantilismus

Historie teorie politické ekonomie ukazuje nepřetržitou fascinaci konceptem vytvoření takové kosmopolitní nebo globální komunity. Nejranější formy západní globální politické ekonomie teoretici umísťují do raného merkantilistického období, a s objevením se liberální teorie, po Bohatství národů Adama Smithe, merkantilističtí autoři jako Friedrich List a Alexander Hamilton napsali kritiky výchozích liberálních konceptů. List napsal v Politické a kosmopolitické ekonomii, že Smith se rozešel s myšlenkou „národní ekonomiky“, ve které si národy určují ekonomické podmínky, a místo toho nahradil "národní" ekonomiku „kosmopolitní nebo celosvětovou ekonomikou“. List se zabývá pohledem Jean-Baptiste Say (J. B. Say), francouzského liberálního ekonoma, a říká, že Say „otevřeně požaduje, abychom si představili existenci univerzální republiky, abychom pochopili myšlenku všeobecného volného trhu“. ⁽¹⁾

List uvádí, že „pokud, jak si to vyžaduje převažující škola (politicko-ekonomické učení) považujeme univerzální unii nebo konfederaci národů za garanci trvalého míru, zdá se, že princip mezinárodního volného obchodu je dokonale ospravedlnitelný“, nicméně toto převažující učení „předpokládá existenci univerzální unie a stav nepřetržitého míru, a od toho dovozuje velký prospěch volného obchodu. Tímto způsobem zaměňuje následek za příčinu.“ List to rozvádí a vysvětluje, že „mezi provinciemi a státem, již politicky sjednocenými, existuje stav trvalého míru; v této politické unii má původ jejich obchodní unie.“ Dále: „Všechny příklady, které může historie ukázat, jsou takové, kde politická unie razila cestu, a obchodní unie následovala. Nelze uvést ani jediný příklad, kde by vedení měla posledně jmenovaná, a prvně jmenovaná z toho vycházela.“ ⁽²⁾

Je třeba zmínit, že List je merkantilistickým teoretikem. To znamená, že pohlíží na politickou a ekonomickou sféru jako na vzájemně na sebe působící sféry, čímž dojde k jejich provázání a sloučení, nicméně politická sféra zůstává nad ekonomickou, která je předmětem diktátu politického prvku. Liberální teoretici věří, že politická a ekonomická sféra jsou odděleny, a že by měly být odděleny, takže politické prvky na sebe působí odděleně a neovlivňují ekonomickou sféru, která sama funguje nezávisle a odděleně od politické. To je základem myšlenky „volného trhu“ a často citované fráze Adama Smithe o „neviditelné ruce trhu“, která byla v celém jeho rozsáhlém díle Bohatství národů uvedena pouze jednou. Vzestup liberálních teoretiků znamenal oddělení akademických a teoretických studií, ve kterých byla politická ekonomie oddělena jako oblast a došlo k objevení se politologie a ekonomiky jako oddělených oborů.

Jak uvedl politický ekonom Robert Cox: „Teorie je vždy pro někoho a pro některé účely.“ Účelem tohoto oddělení bylo kompartmentalizovat akademické učení a oddělit sféry politiky a ekonomiky, aby bylo možno lépe kontrolovat obojí – neboť bankovní zájmy, které ovládaly jak sféru politiky, tak ekonomiky od konce 17. století, i nadále pohlížely na svět prizmatem politicko-ekonomické teorie. Byla to strategie „rozděl a panuj“, v rámci které byla teorie a akademický svět rozdělena, aby se dosáhlo dobytí a kontroly myšlení na obou stranách. Toto oddělení pokračuje dodnes, a oblast politické ekonomie je dokonce podřazena a závislá na politologii, přičemž by dávalo více smyslu, kdyby byla politologie a ekonomika pod deštníkem politické ekonomie. Opět tu máme kompartmentalizované myšlení a tudíž kontrolu diskuse, čímž se debata stává mnohem snadnější.

To, co List ve své eseji zastával, byla kritika liberálního konceptu kosmopolitní společnosti, ve které jsou všechny národy sjednoceny do světové federace. Přirozeně tomu tak v té době nebylo, šlo o nesprávný a pochybný předpoklad liberálních teoretiků. List vysvětloval, že nikdy předtím nevedla ekonomická nebo obchodní vzájemná závislost a unie k politické unii. List postuloval, že historie ukázala, že politická unie musí předcházet unii ekonomické. Nicméně List psal v první polovině 19. století, a historie běh událostí a teorie politické ekonomie změnila. Tvrdím, že hlavní bankovní zájmy, skládající se v podstatě z dynastií bankovních rodin (Rothschildů, Warburgů a později Morganů a Rockefellerů, mimo mnoha dalších), se rozhodly vydat se jiným směrem, kde by mohly uplatnit strategii, ve které by ekonomická unie byla zaváděna postupně, s cílem vybudovat politickou unii, která by v těchto šlépějích pokračovala.

Centrální bankovníctví

Čímž se liberální ekonomická teorie dostala do popředí, byvše prosazována globální hegemonickou silou té doby, Velkou Británií, která byla pevně pod kontrolou bankovních dynastií. V r. 1694 byla vytvořena Bank of England jako soukromá centrální banka, která vydávala peníze země, půjčovala vládě a průmyslu za úrok, který byl splácen akcionářům Bank of England, které tvořily tyto soukromé bankovní dynastie. ⁽³⁾ 16. až 19. století bylo obdobím, ve kterém se objevil jak národní stát, tak kapitalismus, brzy následovaný centrálním bankovníctvím na sklonku 17. století. To je doba, ve které má původ a vzniklo to, co je známé jako „světová ekonomika“. V této době převládala merkantilistická ekonomická teorie, ve které byla ekonomika sekundární a byla podřízena politické struktuře zemí.

Liberální teoretici se proti tomu postavili. Adam Smith napsal *Bohatství národů* v r. 1776, ve stejném roce, kdy americké kolonie povstaly proti britským imperiálním silám v zemi, a nakonec získaly nezávislost na Britském impériu. Mezi mnoho primárních motivačních faktorů revoluce patřila britská vojenská přítomnost v amerických koloniích, stojící nad zákonem; tvrdé uvalování koloniálních daní, obzvláště na čaj a další dovozy z cizích zemí, jako Francie, v rámci snahy prosadit merkantilistické předpoklady, že kolonie by měly pouze přežívat a obchodovat s metropolí (imperiálním hegemonem) – který odebírá zdroje země v rámci obchodní výměny za zboží, a tak měla vzniknout závislost na koloniální moci. Pravděpodobně jedním z primárních motivů revoluce byla kontrola měny cizí imperiální mocí, se schopností kontrolovat inflaci a devaluaci, a tím v podstatě kontrolovat veškeré ekonomické podmínky kolonie ze zahraničí. Otcové zakladatelé Spojených států chápali potřebu kontroly vlastní měny, pokud se měla zachovat suverenita a nezávislost.

Následně po potupné porážce Britů, k níž přispěli Francouzi, kteří americkou revoltu podporovali, utrpěly evropské bankovní zájmy výraznou ránu ve vztahu ke své merkantilistické expanzi. Centrální bankovníctví funguje velmi podobně, ačkoliv mnohem nezřetelnějším způsobem, kdy musí rozšiřovat svoji kontrolu nad průmyslem, zeměmi a lidmi prostřednictvím expanze dluhu, kterého je nepřetržitě potřeba, aby přivedl více jednotlivců, národů a průmyslových odvětví do otroctví dluhu. Dluh je zdrojem veškeré moci a bohatství systému centrálního bankovníctví – protože nevytváří žádné obchodovatelné zboží, jako průmysl; ani neposkytuje žádné potřebné služby, jako vláda. Úrok z dluhu je zdrojem příjmu a oprávněnosti pro systém centrálního bankovníctví, a tím je třeba nepřetržitě zvyšování úvěrů a expanze dluhu. Tudíž ztráta amerických kolonií jako zdroje expanzního úvěrování a dluhu byla obrovskou ranou pro jejich etablované zájmy.

Evropské bankovní zájmy se z upadnutí do přílišného imperiálního sebevědomí, že lidé daného regionu nebo země nemohou imperiální moc a armádu nikdy porazit, rychle poučily. Revoluce se pro etablované kapitalisty stala velkou hrozbou, a obzvláště pro bankovní zájmy.

Během dekády, kdy došlo k americké revoluční válce, která skončila v r. 1783, se cestou revolučního úsilí vydala další země, částečně inspirovaná americkým příkladem. Nicméně tato země nebyla kolonií, ale spíše merkantilistickou imperiální mocností, a tudíž její ztráta by byla příliš velkou ranou na to, aby to bylo umožněno. V r. 1788 byla francouzská monarchie zbankrotovaná, a jak napětí mezi stále zoufalejšími lidmi Francie a aristokracií a obzvláště monarchistickým establishmentem rostlo, evropští bankéři se rozhodli revoluci předejít a kooptovat ji. V r. 1788 prominentní francouzští bankéři odmítli „prodloužit nezbytný krátkodobý úvěr vládě“⁽⁴⁾ a zařídili, aby se dodávky obilí a potravin do Paříže „opozdily“, což spustilo hladové nepokoje Pařížanů.⁽⁵⁾ To zažehlo revoluci, ve které se objevila nová vládnoucí třída, poháněná násilným útlakem a politickým a skutečným terorismem. Nicméně její násilnost rostla, a s tím rostla i nespokojenost s revolučním režimem a jeho stabilita a udržitelnost byla v sázce. Takže bankéři se svojí vahou postavili za generála revoluční armády jménem Napoleon, kterého pověřili obnovením pořádku. Napoleon pak poskytl bankéřům svoji podporu a v r. 1800 byla vytvořena Bank of France, soukromě vlastněná centrální banka Francie, a dal bankéřům nad touto bankou vládu. Bankéři vlastnili její akcie, a dokonce Napoleon sám si akcie banky koupil.⁽⁶⁾

Bankéři tak získali kontrolu nad obchodem a vládou a obnovili pořádek k obrazu svého nově získaného a soukromě vlastněného a provozovaného impéria. Nicméně Napoleon se svojí válečnou politikou pokračoval za rámec trpělivosti bankéřů, což mělo negativní dopad na obchodní aktivity⁽⁷⁾, a Napoleon sám zasahoval do operací Bank of France a dokonce vyhlásil, že banka "patří více císaři, než akcionářům"⁽⁸⁾. Tím bankéři opět přesunuli svůj vliv a přestáli změnu režimu.⁽⁹⁾

Rothschildové vstoupili na trůn mezinárodního bankovníctví s bitvou u Waterloo. Poté, co založili své bankovní domy v Londýně, Paříži, Frankfurtu, Vídni a Neapoli, profitovali v těchto napoleonských válkách ze všech stran.⁽¹⁰⁾ Britský patriarchy, Nathan Rothschild, byl známý tím, že měl v Londýně zprávy jako první, dokonce dříve než monarchie a parlament, a tak během bitvy u Waterloo všichni sledovali jeho tahy na akciovém trhu. Po bitvě dostal Nathan zprávu, že Britové vyhráli, o více než 24 hodin dříve, než samotný parlament, a v tichosti zašel na londýnskou burzu a prodal vše, co měl, z čehož přihlížející dovodili, že Britové prohráli. Nastala prodejní panika, ve které všichni prodávali akcie, jejich ceny se propadaly a trh se zhroutil. Výsledkem bylo, že Rothschild pak skoupil téměř celý britský akciový trh za pár šupů, protože jakmile dorazila zpráva o britském vítězství u Waterloo, Rothschildovy nově nabyté akcie získaly na ceně, a tím jeho bohatství nesmírně stoupl, vyšel z toho jako čelní ekonomická postava v Británii.⁽¹¹⁾

Jak napsal profesor historie univerzity Georgetown, Carroll Quigley, ve své monumentální Tragédie a naděje: „Obchodní bankéři Londýna měli v letech 1810-1850 v rukách již akciovou burzu, Bank of England a londýnský peněžní trh,“ a že:

V okamžiku, kdy do své finanční sítě přinesli provinční bankovní centra, organizovaná jako komerční banky a spořitelny, stejně jako pojišťovny, ze všech těchto vytvořili jediný finanční systém v mezinárodním měřítku, který manipuloval množstvím a tokem peněz, takže byli schopni ovlivňovat, ne-li kontrolovat, vlády na jedné straně a průmysl na druhé.⁽¹²⁾

Období 1815 až 1914 bylo známé jako britské imperiální století, ve kterém bankéři přijali liberální ekonomický koncept Adama Smithe a pokřivili a překroutili ho za své vlastní imperiální ambice. Merkantilismus byl stále silný v praxi, ale fungoval pod vlajkou liberálního ekonomického řádu, „volného trhu“ a „neviditelné ruky“. „Neviditelná ruka“ byla ve skutečnosti spojena s tělem, které tvořila vláda a průmysl, a hnětla „volný trh“ podle svých potřeb, a toto tělo bylo kontrolováno mozkem, centrální bankou, Bank of England. Trhy byly stěží „svobodné“ a ruka byla viditelná pro ty, kdo dokázali vidět zbytek těla.

Liberální revoluce

Bylo to během britského imperiálního století, kdy se další země, jako Německo a Spojené státy, držely merkantilistických ekonomických praktik, aby ochránily své vlastní národy před britským imperialismem volného obchodu. Bylo to v tomto kontextu, kdy merkantilističtí teoretici, jako Alexander Hamilton ve Spojených státech a Friedrich List v Německu, sepsali kritiku liberální ekonomické teorie.

Merkantilismus převládal v politicko-ekonomické teorii až do poloviny 19. století, kdy se objevila „liberální revoluce“, z velké části jako kritická opozice merkantilismu. V liberální ekonomické teorii je ekonomická sféra autonomní a oddělená od politické sféry a funguje podle své vlastní logiky. V rámci této teorie jsou politika a ekonomika, ačkoliv oddělené oblasti, stále spojeny, ale jsou na sobě nezávislé. Zatímco merkantilisté vidí stát jako primární faktor v globální politické ekonomii, liberálové vidí jako hlavní faktor jednotlivce (jak výrobce, tak spotřebitele).

Merkantilisté vidí mezinárodní arénu jako inherentně konfliktní, což ospravedlňuje jejich politiku kolonialismu a budování impéria na mezinárodní aréně, ve které pokud to impérium nebude kolonizovat cizí země a brát si jejich zdroje jeden stát, učiní to jiný, a tím připraví stát, který nevytváří impérium, o zdroje a ekonomický růst. V tomto smyslu pohlíží merkantilisté na svět jako na hru s nulovým výsledkem, ve kterém si pokrok jednoho státu vyžaduje úpadek jiného. Liberální teoretici tvrdí, že mezinárodní aréna, tvořená jedinci, představuje pozitivní konečný výsledek, a posiluje spolupráci a vzájemnou závislost. V tomto smyslu je mezinárodní aréna nejen inherentně konfliktní, ale spíše kooperativní a vzájemně závislá sféra, ve které řád a stabilita jsou udržovány mezinárodními režimy – jako britský liberální imperiální řád a zlatý standard, který zavedl.

Tam, kde merkantilisté pohlížejí na historii jako na směs konfliktů a rozhodnutí provedených státy, liberální teoretici pohlíží na historii jako na souhrn nezamýšlených následků činů provedených soukromými jedinci a aktivitami. Z toho vyplývá téměř inherentně přirozený pokrok historie – to znamená, že není formován mocnými silami jakýmkoliv navrženým nebo zamýšleným způsobem, ale je to pouze přirozená reakce a reakce na činy jednotlivců. To se váže s liberálním konceptem přirozeného stavu liberálního ekonomického řádu, a nese to sebou myšlenku „neviditelné ruky volného trhu“, která určuje ekonomické aktivity.

Zmínka Adama Smithe o „neviditelné ruce“ byla použita pro prosazení myšlenky, že soukromí jedinci, kteří usilují o osobní bohatství a zisk prostřednictvím sobeckosti, nevědomě pomohou zájmům celé společnosti. Nicméně „neviditelná ruka“ byla zmíněna ve Smithově monumentálním Bohatství národů pouze jednou, a byla vytržena z kontextu. Smith probíral to, jak „každý jedinec přirozeně inklinuje k použití svého kapitálu způsobem, v rámci kterého pravděpodobně přispěje nejvíce k rozvoji domácího průmyslu, a poskytne příjem a práci největšímu počtu lidí své vlastní země“. Mimo použití „svého kapitálu na podporu domácího

průmyslu“, soukromý jedinec „přímo řídí to odvětví, kde mohou mít jeho produkty největší hodnotu“. Tím jedinec „nemá ani v úmyslu prosazovat veřejný zájem, ani neví, nakolik ho prosazuje“. Smith vysvětluje, že:

„Preferováním podpory domácího, oproti cizímu průmyslu, má na mysli pouze svoji vlastní bezpečnost; a řízením onoho odvětví způsobem, kdy mají jeho výrobky největší hodnotu, má na mysli pouze svůj vlastní prospěch, a je při tom, stejně jako v jiných případech, veden neviditelnou rukou, která prosadí výsledek, který nebyl součástí jeho záměrů.“⁽¹³⁾

Smith chápal „neviditelnou ruku“ jako „přirozenou inklinaci“ jedince k prosazování domácích zájmů, přesto byl tento výraz zmanipulován tak, aby prosazoval koncept „seberegulujícího se trhu“, ve kterém čím je méně regulace a restrikcí, tím lépe se bude dařit celé společnosti, protože průmysl bude přirozeně prospívat všem lidem. Manipulace odebrala pojem „neviditelné ruky“ skutkům jedinců a transformovala ho na prosazování neregulování ekonomických aktivit. To je pravý opak Smithova tvrzení.

Smith dokonce v Bohatství národů uvedl, že „lidé stejného obchodního zaměření se občas setkají, dokonce i u zábavy a veselí, ale konverzace končí konspirací proti veřejnosti či jiného výmyslu, jak zvýšit ceny. Je opravdu nemožné zabránit takovým setkáním, jakýmkoliv zákonem, který by mohl být proveden nebo by byl konzistentní se svobodou a spravedlností. Ale ačkoliv zákon nemůže zabránit, aby se lidé stejného oboru někdy sešli, nesmí činit nic, co by taková setkání usnadňovalo; a ještě méně, aby byla považována za nezbytná.“⁽¹⁴⁾

Při vysvětlování regulace mezd dělníků a řešení otázek spravedlivého rozdělení majetku mezi zaměstnavateli, či „pány“, a pracující třídou „dělníků“ Smith vysvětloval, že: „Kdykoliv se legislativa pokusí regulovat rozdíly mezi pány a jejich pracujícími, jsou rozhodčími vždy páni. Když je proto regulace ve prospěch pracujících, je vždy spravedlivá a nestranná; ale někdy je tomu jinak, pokud je ve prospěch pánů.“ Dále: „Když se páni spojí do opačného spolku stejného druhu, aby neakceptovali jistou mzdu pod hrozbou jistého trestu (jako odbory), zákon by je měl trestat velmi tvrdě; a pokud se bude jednat nezaujatě, vždy bude s pány zacházeno tímto způsobem.“⁽¹⁵⁾

Tyto citáty Adama Smithe mají tendenci být fackou běžnému chápání a používání Smithových myšlenek, což dokazuje, že liberální ekonomika v praxi je na hony vzdálená záměru jejích původních teoretiků.

V 70. letech 19. století byla představa „liberálního ekonomického řádu“ zpochybněna, protože hlavní evropská impéria neskutečně rozšířila svoji imperiální přítomnost po celém světě, což je samo o sobě merkantilistickou praktikou – myšlenkou získat kolonie, aby bylo možné těžit zdroje, vytvořit nevolnický obchod pro zboží vyrobené v imperiálních zemích a odepřít ekonomickým konkurentům přístup na trh. V letech 1878 až 1913 rozšířila evropská impéria svoji kontrolu na většinu světa, obzvláště při tahanicích o Afriku, kdy celá Afrika, vyjma Etiopie, byla kolonizována evropskými mocnostmi.

Tento „nový imperialismus“, jak je znám, se rozšířil do celé Evropy, po rychlé expanzi bankovníctví po celém kontinentu a nadvládě mezinárodních finančníků nad vládami.⁽¹⁶⁾ Růst celokontinentální bankovní sítě „živil růst koloniálních říší“, protože stimuloval systém, ve kterém „docházelo k vytváření dluhu, který pak musel být obsluhován nákupem více infrastruktury“ a expanzí teritoria.⁽¹⁷⁾ To přimělo evropské země začít s masivním

imperiálním úsilím ve většině světa, aby tam našly a kontrolovaly cizí trhy a expandovaly svůj kapitál.

Objevení se marxismu

V 19. století došlo k vzestupu teorií kritické IPE (Mezinárodní/globální politické ekonomie), jako opozice rostoucí převaze liberální IPE. Nejvýznamnější kritika vzešla od Karla Marxe, protože jak je známo, Marxova kritická teorie se z velké části zaměřila na vztahy tříd v rámci společnosti, protože třída, která vlastní výrobní prostředky je ústřední a nejmocnější třídou, podrobující si ostatní třídy do submisivní pozice. Marxisté také pohlížejí na kapitalismus jako na přirozeně vykořisťovatelský. V rámci této teorie není na politickou a ekonomickou sféru pohlíženo jako na oddělené sféry působnosti, ale jako na vzájemně provázané a vnitřně propojené. V rámci této teorie je účelem státu nikoliv sloužit zájmům širší veřejnosti, která ho obývá, ale zajistit a prosazovat zájmy kapitalistické třídy. Marxističtí teoretici kladou důraz také na povahu války a konfliktu a považují je za inherentně spojené s expanzivní povahou kapitalismu, která je jednou z hlavních úloh států při prosazování zájmu vládnoucí kapitalistické třídy.

Marx definuje své vnímání kapitalismu takto: systém, který je řízen kapitálem, což jsou peníze, které byly investovány s cílem vytvořit více peněz; výroba, která je v kapitalistické společnosti dominantní, je určena pro prodej, nikoliv použití – tím se posunuje za rámec prostředku živobytí a přechází v to, o čem dnes mluvíme jako o materialismu a spotřebě; z práce se stává zboží, tudíž lidé samotní, prostřednictvím své práce, se stávají obchodovatelnou komoditou; ke změnám dochází pomocí peněz; vlastnictví výrobních prostředků je v rukách kapitalistické třídy; a konkurence mezi různými kapitalistickými silami je logikou vzájemného působení.

Marx se značně zaměřuje na oběh kapitálu, jak se peníze mění na kapitál. Peníze (M) jsou investovány do nákupu komodity (C) a pak do pracovní síly (LP) a do výrobních prostředků (MP), což tvoří výrobní okruh (P), který vytváří novou komoditu (C1), která je pak prodána, vytvoří expanzivní peníze (M1) nebo dosahuje zisku. Kapitál tak představuje peníze, které jsou investovány do výroby. Marx postuluje, že inherentní vykořisťovatelská povaha kapitalismu je nezjevnější ve výrobním okruhu, obzvláště u pracovní síly.

Rozchod s Marxem

Nicméně po prozkoumání a pochopení systému centrálního bankovníctví musí být část okruhu kapitálu zpochybněna. Centrální bankovníctví funguje nikoliv na základě „investování“ kapitálu, ale na expanzi a vytváření peněz a dluhu, který je poskytován za úrok, čímž slouží jako zdroj příjmu systému centrálního bankovníctví. To nelze nazvat produktivní kapitál, protože jeho účelem a záměrem není výroba nových komodit, není do toho zapojena žádná pracovní síla nebo výrobní prostředky, a nové peníze nejsou vytvářeny prodejem takových nových komodit, ale zisk je extrahován z úroku původních peněz (klasický příklad parazitismu – p.p.). Nazvěme to, pro účely polemiky, okruhem dluhu:

M --> L --> I --> M1 --> LID --> DB

M = peníze

L = úvěr

I = úrok

M1 = nové peníze

LID = nové peníze půjčené dlužníkům na zaplacení úroku z dluhu

DB = dlužník upadá do dluhového otroctví; je vlastněn věřitelem

V celém marxistickém pohledu na vykořisťování neexistuje v okruhu dluhu žádná práce k vykořisťování, takže kde vstupuje vykořisťování do hry? Vykořisťování přichází do procesu, ve kterém je vydán dluh (úvěr), má za cíl vykořistit jakéhokoliv dlužníka, ať již jedince, zemi nebo korporaci. V rámci tohoto paradigmatu třídní struktura, ačkoliv hraje významnou roli v procesu celkového vykořisťování a uplatňování moci v kapitalistickém systému, není jediným, či pravděpodobně dokonce primárním cílem kontroly a útlaku v kapitalismu, jak ho známe. Cílem je, aby se jedinec, země a průmysl podřídily predátorské povaze systému centrálního bankovníctví.

Systém centrálního bankovníctví, od svého počátku, fungoval způsobem, který monopolizuje průmysl (tím neguje koncept „volného trhu“ a „konkurence“ Adama Smitha); militarizuje země (financuje války a dobývání, imperialismus); spojuje zájmy jak ekonomické, tak politické sféry a spojuje je do holistické vládnoucí třídy (postavené na duální povaze samotné centrální banky – mající autoritu a moc vládního tělesa, ale představující zájmy a podřízení vlastnictví soukromých jedinců). Tím je samotná vládnoucí třída sociálním výtvorem, který vytvořila tuto nevelká elita, kterou lze stěží nazvat díky svému počtu třída, obzvláště proto, že třída je nejčastěji definována v národním měřítku, zatímco tato elita je mezinárodní povahy.

Centrální banka země financuje monopolní průmysl a imperiální státy, kdy obojí je vytvořeno dluhovým otroctvím centrální banky. Jak obchodní/průmyslové elity, tak politické elity spojí své zájmy – stát bude provádět imperiální politiku, která v důsledku prospívá průmyslu, zatímco průmysl bude podporovat budování silného, mocného státu (a poskytovat pohodlná koryta politické elitě po opuštění veřejného sektoru). Tím dochází k tomu, že vládnoucí třída země, kapitalisté či vlastníci výrobních prostředků, se spojují s politickými vládci země. Jedni nezastupují nebo nestojí nad druhými, ale spíše obě skupiny slouží zájmům, a jsou vlastněny prostřednictvím úroku, počtem malou mezinárodní elitou.

Člověk se musí zeptat: Jak by kapitalismus vypadal, pokud by nedošlo k objevení se systému centrálního bankovníctví?

Akumulace krizí

Probíráním marxistické teorie neobhájí naprostou podporu její teoretické diskusi a perspektivě. Nicméně je klíčové si uvědomit, jak z historického, tak současného hlediska, že sloužila jako velmi silný zdroj kritiky kapitalistického systému, a její význam nelze podceňovat. Řečeno toto, je také důležité si uvědomit, že jako teorie identifikuje mnoho přesných a důležitých aspektů toho, jak kapitalistický systém funguje. Z tohoto důvodu její mnohá kritika byla a je aktuálně předvídatelná a oprávněná.

V marxistické teorii hraje povaha akumulace velmi důležitou roli, kdy má duální charakter. Jedna je známá jako akumulace rozšířené reprodukce, která se týká komoditních trhů a

výroby (okruhu kapitálu), kde jsou peníze vydělávány prostřednictvím pracovního procesu. Druhou povahou akumulace je akumulace vyvlastněním, která je obvykle zasazena do rámce vztahů mezi kapitalistickým a nekapitalistickým způsobem výroby. Je to akumulace odvozená od připravení někoho o něco. Atlantický obchod s otroky byl příkladem akumulace vyvlastňováním, protože Afričani byli připraveni o svůj život a svobodu. Kolonialismus je dalším příkladem, kde jsou těženy zdroje a o tyto zdroje je daný národ připraven.

Možná by bylo užitečné Marxovy myšlenky o akumulaci vyvlastněním s ohledem na systém centrálního bankovníctví rozvést. Centrální bankovníctví, nezapadající do okruhu kapitálu, a tím do akumulace jako rozšířené reprodukce, lépe reprezentuje příklad akumulace vyvlastňováním. Peníze jsou poskytovány v úvěrech za úrok, kdy je dlužníci nemají nikdy plně splatit, a je tak vyvlastněna jejich svoboda a bohatství prostřednictvím úrokových plateb a dluhového otroctví. Dluh je jiný výraz pro otroctví, proto samotný systém centrálního bankovníctví funguje prostřednictvím systému akumulace vyvlastněním. *(Avšak moc nespočívá v nějaké formě vlastnictví, ale v možnosti rozhodovat o alokaci a použití zdrojů, což je nutné si uvědomit pro lepší pochopení kontextu tohoto seriálu – p.p.)*

Nicméně konveční chápání akumulace vyvlastněním ji popisuje jako interakci mezi kapitalistickým a nekapitalistickým způsobem výroby, kde kapitalistický způsob vyvlastní nekapitalistický způsob výroby. Centrální bankovníctví je nicméně vrcholem kapitalistického systému, a skutečně primárním zdrojem a způsobem jeho moci, takže lze jen stěží říct, že jde o interakci mezi kapitalistickým a nekapitalistickým způsobem, protože jde o interakci mezi centrálními bankami a VŠEMI způsoby výroby, které potřebují peníze – včetně kapitalistického systému jako celku. Tudíž průmyslu/obchodu, vládám/zemím a jedincům/lidem je vyvlastněna svoboda prostřednictvím dluhového otroctví. To nelze jednoduše přisuzovat třídnímu boji nebo třído-centrické teorii, ale spíše útoku na všechny jedince, individualitu a svobodu v jakékoliv a ve všech formách. Právě v tomto kontextu je vytvářena třídní struktura, aby bojoval každý s každým – aby se lidé rozškatulkovali do tříd, a tím bylo možné lépe kontrolovat a manipulovat masy. Je to strategie rozdělení a podrobení si lidí. Třída, včetně vyšší kapitalistické třídy, je vytvořena v rámci snah uzpůsobit myšlení v rámci každé z tříd, a tím odpovídajícím způsobem řídit kolektivní činy oné třídy. Svobodomyšlný jedinec je terčem v každé třídě. Individualita/osobnost musí být odstraněna z obchodu, vlády a společnosti jako celku.

Komunistický manifest

V komunistickém manifestu, vydaném v r. 1848, Marx v úvodní části prohlašuje, že „historie celé společnosti až doposud je historií třídního boje“. Nicméně pokud je třída samotná výtvořem mocných jedinců, i když v celé lidské historii, nelze místo toho tvrdit, že historie celé společnosti je historií boje jedinců proti kolektivismu a kontrole? Třída samotná je kolektivní uskupení určené pro kontrolu mas, ať již vyšší, nebo nižší třídy. Jedinci jsou potlačováni ve všech třídách, a tím je historie třídního boje samotná historií boje mezi svobodným myšlením jedince a kolektivní formou kontroly.

V komunistickém manifestu Marx (a Engels) načrtli hlavní program, který musí „pokročilý“ národ přijmout, aby se vytvořil komunistický systém, a to deseti hlavními body. ⁽¹⁾ Zrušení vlastnictví půdy a použití všech pozemkových rent pro veřejné účely; ⁽²⁾ Silně progresivní nebo odstupňovaná daň z příjmu; ⁽³⁾ Zrušení všech dědických práv; ⁽⁴⁾ Konfiskace majetku všech emigrantů a rebelů; ⁽⁵⁾ Centralizace úvěru do rukou státu, prostřednictvím národní banky se státním kapitálem a výhradním monopolem; ⁽⁶⁾ Centralizace prostředků komunikace

a dopravy do rukou státu; ⁽⁷⁾ Rozšíření továren a výrobních prostředků vlastněných státem – zkulturnovat pustiny a zlepšit půdu obecně v souladu se společným plánem; ⁽⁸⁾ Rovnoměrná odpovědnost všech ve vztahu k práci – založení průmyslových armád, obzvláště v zemědělství; ⁽⁹⁾ Zkombinování průmyslu s výrobním průmyslem – postupné zrušení rozlišování mezi městem a vesnicí prostřednictvím rovnoměrnější distribuce populace po celé zemi; a ⁽¹⁰⁾ Bezplatné vzdělání pro všechny děti ve veřejných školách – zrušení dětské práce v její stávající formě (a) kombinace vzdělání s průmyslovou výrobou. ⁽¹⁸⁾

Obzvláště důležitým je bod 5, kde je obhajována centrální banka. Pokud země mají schopnost vytvářet a vydávat měnu prostřednictvím ministerstva financí, či na více regionální nebo místní úrovni, proč centralizovat a monopolizovat vytváření měny v centrální bance? Je třeba poznamenat, že doporučením byla centralizace „do rukou státu“, nicméně centrální banky dnes, stále vnímány jako součást vládní autority, jednají a fungují zcela mimo vládu a nad ní. Uvalení daně na příjem ⁽²⁾ zdá se také prosazuje učinění z práce komoditu, kde místo aby vykořisťoval něčí práci průmysl a extrahoval z toho zisk, stává se to úlohou státu. Veškerý majetek bude vlastněn státem ⁽¹⁾ a prakticky celá ekonomika bude pod kontrolou státu. Dokonce i vzdělání, i když bezplatné, je řízeno státem. Po „konfiskaci majetku všech emigrantů a rebelů“ jaký je v takové společnosti prostor pro nekonformní myšlení? Disent nebude v systému „bezplatného vzdělání“ podporován. V podstatě bude prosazována konformita. Není to forma „akumulace vyvlastněním“, ve které je jedinci vyvlastněno svobodné myšlení a jednání a je podřízen vůli omezeného myšlení, povoleného státem? V rámci tohoto paradigma stát akumuluje moc a autoritu prostřednictvím vyvlastnění individuality myšlení a projevu lidí.

Komunistický manifest končí prohlášením „proletáři všech zemí spojte se!“ To samo o sobě propaguje v rámci společnosti třídní rozdělení, a pozornost soustřeďuje na potřebu mezinárodní mobilizace globální pracující třídy, která má povstat proti kapitalistické třídě. Marx načrtává, že jakákoliv úspěšná revoluce pracujících musí být mezinárodní. ⁽¹⁹⁾ Tím se tak propaguje kosmopolitní pojetí mezinárodního společenství, přinejmenším v počátcích nadnárodního třídního systému. V podstatě Marx tvrdí, že jak kapitalismus expanduje, tedy to, co později nazveme „globalizací“, stejně tak se musí „globalizovat“ a „internacionalizovat“ světová pracující třída. V jistém smyslu to z Marxe samotného dělá raného globalistického teoretika, prosazujícího koncept povstání mezinárodní třídy proti kapitalistické třídě. Nakonec, nenahradí se tak prostě jen diktatura jedné třídy diktaturou jiné? Vyhod'te kapitalisty a přiveďte komunisty! Náhrada jedné formy útlaku jinou je stěžejí změnou správným směrem. V obou systémech trpí jednotlivci a svobodné myšlení je potlačeno.

Ačkoliv velká část marxistické kritiky je mimořádně přesná v analýze funkcí a struktury kapitalistického systému, samotná taková teorie, ačkoliv kritická, musí být kriticky přezkoumána.

Znovupřevzetí Ameriky

Historie Spojených států od jejich založení, přes 19. století až po začátek 20. století se vyznačuje nepřetržitým politickým bojem točícím se kolem vytvoření centrální banky Spojených států. Merkantilisté jako Alexander Hamilton, který byl prvním ministrem financí, takovou banku upřednostňovali, a jeho rada se ujala u George Washingtona, k velkému zděšení Thomase Jeffersona, který byl silným odpůrcem centrálního bankovníctví. Nicméně „(Alexander) Hamilton, který věřil, že vláda se musí spojit s nejbohatšími prvky společnosti, aby byla silná, navrhl kongresu řadu zákonů, které po schválení prosazovaly tuto filosofii“ a

„byla založena Banka Spojených států jako společný podnik vlády a jistých bankovních zájmů“⁽²⁰⁾, která přetrvala až do doby vypršení výsadní listiny v r. 1811.

A opět, během funkčního období Andrew Jacksona (1829-1837) se primární politický boj odehrával s etablovanými finančními zájmy, jak domácími, tak zahraničními (konkrétně západoevropskými), v rámci záležitosti vytvoření centrální banky USA. Andrew Jackson setrval pevně ve své opozici vůči takové bance, a řekl, že „tato banka ohrožuje vynořující se řád, hromadí příliš mnoho ekonomické moci do příliš mála rukou“ a mluví o ní jako o „nestvůře“.⁽²¹⁾ Kongres schválil zákon umožňující vytvoření druhé Banky Spojených států, nicméně Andrew Jackson tento zákon vetoval, k velké nelibost bankovních zájmů.

Bylo to v druhé polovině 19. století, kdy „evropští finančníci měli zájem na americké občanské válce, která by vrátila Spojené státy zpět do koloniálního statutu, a v soukromí připouštěli, že nemají nezbytně zájem na zachování otroctví“, protože se stalo neziskovým.⁽²²⁾ Občanská válka nestála na osvobození otroků, šlo, jak popsal Howard Zinn, o střet „elit“, kdy severní elita chtěla „ekonomickou expanzi – bezplatnou půdu, bezplatnou práci a volný trh, vysoce ochrannářské daně pro výrobce (a) banku Spojených států. (Příčemž) otrokářské zájmy všemu tomu oponovaly.“⁽²³⁾ Občanská válka, která trvala od r. 1861 do r. 1865, měla za následek stovky tisíc mrtvých, a během ní „kongres také založil národní banku, a spolčil vládu v partnerství s bankovními zájmy, a garantoval tak jejich zisky.“⁽²⁴⁾

Jak uvedl sám Lincoln:

Finanční moc parazituje na zemi v dobách míru a konspiruje proti ní v dobách bídy. Bankovní moc je despotičtější než monarchie, nestoudnější než autokracie, sobečtější než byrokracie. Označují za veřejné nepřátele všechny, kdo zpochybňují jejich metody nebo vrhají světlo na jejich zločiny.

Mám dva velké nepřátele, jižní armádu přede mnou, a bankéře v zádech. Z těchto dvou ten v mých zádech je mým největším nepřitelem. Jako nejméně žádoucí důsledek války se na trůně usadily korporace, a bude následovat éra korupce na vysokých místech. Finanční moc bude usilovat o prodloužení své vlády tím, že bude stavět na předsudcích lidí, dokud nebude veškeré bohatství nashromážděno v rukách nemnohých a republika nebude zničena.⁽²⁵⁾

Po většinu 19. století a počátkem 20. století Spojené státy utrpěly několik ekonomických krizí. Z nichž nejvýznamnější byla velká hospodářská krize r. 1873. Jak vysvětlil Howard Zinn:

Tato krize byla zabudována do systému, který byl svojí povahou chaotický, a ve kterém byli v bezpečí pouze ti velmi bohatí. Byl to systém periodických krizí – 1837, 1857, 1873 (a později: 1893, 1907, 1919, 1929) – který zlikvidoval malé firmy a přinesl pracujícím zimu, hlad a smrt, zatímco Astorům, Vanderbiltům, Rockefellerům, Morganům bohatství, rostl prostřednictvím válek a míru, krizí a oživení. Během krize r. 1876 Carnegie uchwátil ocelářství, Rockefeller zlikvidoval své konkurenty v ropě.⁽²⁶⁾

Masivní průmyslová konsolidace malé oligarchické elity byla zákonem oněch dní, protože J. P. Morgan dosáhl naprosté kontroly nad železnicí a bankovními zájmy, a John D. Rockefeller převzal kontrolu nad ropným trhem a expandoval do bankovníctví. Zinn vysvětlil, že: „imperálním vůdcem nové oligarchie byl dům Morgana. V jeho operacích mu obratně

pomáhala First National Bank of New York (řízená Georgem F. Bakerem) a National City Bank of New York (s prezidentem Jamesem Stillmanem, agentem Rockefellerových zájmů). V rámci toho tito tři muži a jejich finanční společníci zastávali 341 ředitelských funkcí ve 112 korporacích. Celkové zdroje těchto korporací dosahovaly v r. 1912 22,245,000,000 dolarů, více než odhadovaná hodnota veškerého majetku ve dvaadvaceti státech a teritoriích západně od řeky Mississippi.“⁽²⁷⁾

Tyto bankovní zájmy, obzvláště Morganovy, byly úzce spřízněny s evropskými bankovními zájmy. Na evropské straně, obzvláště v Británii, byla elita široce zapletena do rvačky o Afriku té doby. Neslavně známým mezi nimi byl Cecil Rhodes, který zbohatl na těžbě diamantů a zlata v Africe, neboť „s finanční podporou lorda Rothschilda a Alfreda Beita byl schopen monopolizovat diamantové doly v Jižní Africe jako DeBeers Consolidated Mines a vybudovat velkou těžební firmu zlata Consolidated Gold Fields.“⁽²⁸⁾ Je zajímavé, že „Rhodes nemohl získat svůj téměř naprostý monopol na jihoafrickou výrobu diamantů bez pomoci svých přátel v londýnské City, konkrétně Rothschildovy banky, v té době největší koncentrace kapitálu na světě.“⁽²⁹⁾ Jak vysvětlil historik Niall Ferguson: „Obvykle se má za to, že Rhodes vlastnil DeBeers, ale nebylo tomu tak. Nathaniel de Rothschild byl větším vlastníkem, než sám Rhodes; skutečně, v r. 1899 byl Rothschildův podíl oproti Rhodesovu dvojnásobný.“⁽³⁰⁾

Cecil Rhodes byl také známý svými radikálními názory ohledně Ameriky, obzvláště tím, že „mluvil s naprostou vážností o „konečném znovupřevzetí Spojených států amerických jako integrální součásti Britského impéria“.⁽³¹⁾ Rhodes se považoval nejen pouze za úspěšného podnikatele, ale primárně za „budovatele impéria“. Jak vysvětlil historik Carroll Quigley, v r. 1891 se setkaly tři britské elity se záměrem vytvořit tajnou společnost. Těmito třemi muži byli Cecil Rhodes, William T. Stead, prominentní novinář té doby, a Reginald Baliol Brett, „přítel a důvěrník královny Viktorie, a později nejvlivnější poradce krále Edwarda VII a krále George V.“ V rámci této tajné společnosti „měla být skutečná moc vykonávána vůdcem, a „juntou tří“. Vůdcem měl být Rhodes a juntou měli být Stead, Brett a Alfred Milner.“⁽³²⁾

V r. 1901 si Rhodes vybral Milnera jako svého nástupce ve společnosti, jejímž účelem bylo „rozšíření britské nadvlády do celého světa, zdokonalení systému emigrace z Británie a kolonizace všech území, kde jsou prostředky obživy dosažitelné energií, prací a podnikáním, britskými subjekty... s konečným znovuzískáním Spojených států amerických jako integrální součásti Britského impéria, konsolidace celého impéria, nastolení systému koloniálního zastoupení v imperiálním parlamentu, který by měl tendenci stmelovat odloučené členy impéria, a konečné nastolení tak velké moci, kdy budou poté všechny války nemožné a budou prosazovány nejlepší zájmy lidstva.“⁽³³⁾ V podstatě byl vytyčen Británií vedený kosmopolitní světový řád, jeden globální systém vlády pod britskou hegemonií. Mezi klíčové hráče této skupiny patřili Rothschildové a další bankovní zájmy.⁽³⁴⁾

Na počátku 20. století evropské a americké bankovní zájmy dosáhly toho, co si přály v rámci Ameriky více než století, a to vytvoření soukromě vlastněné centrální banky. Ta byla vytvořena prostřednictvím spolupráce amerických a evropských bankéřů, primárně Morganů, Rockefellerů, Kuhnů, Loebů a Warburgů.⁽³⁵⁾ Po bankovní panice v USA v r. 1907, zinscenované J.P. Morganem, začal tlak na americké politické kruhy, aby vytvořily „stabilní“ bankovní systém. V r. 1910 se konalo tajné setkání finančníků na Jekyll Island, kde naplánovali „vytvoření Národní rezervní asociace s patnácti hlavními regiony, kontrolovanými výborem komerčních bankéřů, ale zplnomocněných federální vládou jednat jako centrální banka – vytvářet peníze a půjčovat rezervy soukromým bankám.“⁽³⁶⁾ Prezident Woodrow Wilson se plánem vytyčeným finančníky z Wall Street řídil téměř přesně, a přidal

k němu vytvoření Federal Reserve Board ve Washingtonu, kterou jmenoval prezident.⁽³⁷⁾ Federální rezervy, či Fed, „měly vlastní příjem, sestavily svůj vlastní operační rozpočet a nepředložily ho ani kongresu“, zatímco „sedm guvernérů se dělilo o moc s prezidenty dvanácti rezervních bank, kdy každá obsluhovala komerční banky ve svém regionu“ a „komerční banky držely akciový podíl v každé z dvanácti federálních rezervních bank.“⁽³⁸⁾

Znovupřevzetí Spojených států mezinárodními bankovními zájmy bylo dosaženo, aniž by opozice byt' jen zakňourala. Kde Britské impérium selhalo v převzetí Spojených států vojensky, tam mezinárodní bankéři uspěli skrytě prostřednictvím bankovního systému. Federální rezervy měly také za následek upevnění aliance mezi newyorskými a londýnskými bankéři.⁽³⁹⁾

Poznámky

[1]George T. Crane, Abla Amawi, The Theoretical evolution of international political economy. Oxford University Press US, 1997: pages 48-49

[2]George T. Crane, Abla Amawi, The Theoretical evolution of international political economy. Oxford University Press US, 1997: pages 50-51

[3]John Kenneth Galbraith, Money: Whence it Came, Where it Went (Boston: Houghton Mifflin Company, 1975), 31

[4]Donald Kagan, et. al., The Western Heritage. Volume C: Since 1789: Ninth edition: (Pearson Prentice Hall: 2007), 596

[5]Curtis B. Dall, F.D.R. : My Exploited Father-in-Law. (Institute for Historical Review: 1982), 172

[6]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time (New York: Macmillan Company, 1966), 515

Robert Elgie and Helen Thompson, ed., The Politics of Central Banks (New York: Routledge, 1998), 97-98

[7]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time (New York: Macmillan Company, 1966), 516

[8]Robert Elgie and Helen Thompson, ed., The Politics of Central Banks (New York: Routledge, 1998), 98-99

[9]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time (New York: Macmillan Company, 1966), 516

[10]Sylvia Nasar, Masters of the Universe. The New York Times: January 23, 2000:
[http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?
res=9C04E3D6123AF930A15752C0A9669C8B63](http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9C04E3D6123AF930A15752C0A9669C8B63)

[BBC News. The Family That Bankrolled Europe.](#) BBC News: July 9, 1999

- [11]New Scientist. [Waterloo Windfall](#). New Scientist Magazine: Issue 2091, July 19, 1997
- BBC News. [The Making of a Dynasty: The Rothschilds](#). BBC News: January 28, 1998
- [12]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time (New York: Macmillan Company, 1966), 51
- [13]Adam Smith, The Wealth of Nations. U. of Chicago Edition, 1976: Vol. IV, ch. 2: 477
- [14]Adam Smith, An inquiry into the nature and causes of the wealth of nations. Regnery Gateway, 1998: page 152
- [15]Adam Smith, An inquiry into the nature and causes of the wealth of nations. Regnery Gateway, 1998: pages 166-167
- [16]Patricia Goldstone, Aaronsohn's Maps: The Untold Story of the Man who Might Have Created Peace in the Middle East. (Harcourt Trade, 2007), 29-30
- [17]Patricia Goldstone, Aaronsohn's Maps: The Untold Story of the Man who Might Have Created Peace in the Middle East. (Harcourt Trade, 2007), 31
- [18]Karl Marx, Friedrich Engels, Philip Gasper (ed.), The Communist manifesto: a road map to history's most important political document. Haymarket Books, 2005: pages 70-71
- [19]Karl Marx, Friedrich Engels, Philip Gasper (ed.), The Communist manifesto: a road map to history's most important political document. Haymarket Books, 2005: page 67
- [20]Howard Zinn, A People's History of the United States. Harper Perennial: New York, 2003: page 101
- [21]Michael Waldman, My Fellow Americans: The Most Important Speeches of America's Presidents, from George Washington to George W. Bush. Longman Publishing Group: 2004: page 25
- [22]Dr. Ellen Brown, [Today We're All Irish: Debt Serfdom Comes to America](#). Global Research: March 15, 2008:
- [23]Howard Zinn, A People's History of the United States. Harper Perennial: New York, 2003: page 189
- [24]Howard Zinn, A People's History of the United States. Harper Perennial: New York, 2003: page 238
- [25]Steve Bachman, [Unheralded Warnings from the Founding Fathers to You](#). Gather: June 19, 2007:
- [26]Howard Zinn, A People's History of the United States. Harper Perennial: New York, 2003: page 242

[27]Howard Zinn, A People's History of the United States. Harper Perennial: New York, 2003: page 323

[28]Carroll Quigley, Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time (New York: The Macmillan Company, 1966), 130

[29]Niall Ferguson, Empire: The Rise and Demise of the British World Order and the Lessons for Global Power (New York: Basic Books, 2004), 186

[30]Niall Ferguson, Empire: The Rise and Demise of the British World Order and the Lessons for Global Power (New York: Basic Books, 2004), 186-187

[31]Niall Ferguson, Empire: The Rise and Demise of the British World Order and the Lessons for Global Power (New York: Basic Books, 2004), 190

[32]Carroll Quigley, The Anglo-American Establishment. GSG & Associates, 1981: page 3

[33]Carroll Quigley, The Anglo-American Establishment. GSG & Associates, 1981: page 33

[34]Carroll Quigley, The Anglo-American Establishment. GSG & Associates, 1981: page 34

[35]Murray N. Rothbard, [Wall Street, Banks, and American Foreign Policy](#). World Market Perspective: 1984

[36]William Greider, Secrets of the Temple: How the Federal Reserve Runs the Country. (New York: Simon and Schuster, 1987), 276

[37]William Greider, Secrets of the Temple: How the Federal Reserve Runs the Country. (New York: Simon and Schuster, 1987), 277

[38]William Greider, Secrets of the Temple: How the Federal Reserve Runs the Country. (New York: Simon and Schuster, 1987), 50

[39]William Engdahl, A Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order. (London: Pluto Press, 2004), 51

- pokračování -

Článek [Global Power and Global Government: Evolution and Revolution of the Central Banking System](#) vyšel na serveru [globalresearch.ca](#) 21. července. Překlad L. Janda